

מאות פעמים היו שוטרים בישראל מוקפים עליידי חרדים משולהבים, זורקי אבנים ובקבוקים. האם היה זה עולה על הדעת שמישהו מהם יפתח באש חיה על יהודים? ובאירועי יום השלום לפני שבוע, כאשר עמדו השוטרים מול נוער ערבי מיידה אבנים, הפקודה היתה באמת שלא לירות — האם העז מישהו לפתוח באש?

בהקשר זה אי אפשר שלא לחשוב על מפקדיהם של החיילים, עד המטכ"ל ועד ככלל. לולא סבלו מעשים אלה, לולא הצדיקו ואף עודדו אותם, הם לא היו קורים.

לא תהיה תיפארתו של איש מהם על חלקו במלחמה זו. בשרהזקרב הזה תיהרס יוקרתם ויוכתם שמים.

איוה הברל בין דן שומרון, גיבור פעולת-אנטבה, ובין האיש המופיע כיום על המירקע, ומספר מדוע "נאלצים" חיילים לירות בילדים בלתי חמושים, כדי להציל את עצמם?

שומרון מול שומרון — והרי זה כל הסיפור על רגל אחת!

אני כותב את הדברים מתוך כאב. יש לי מניית-יסוד בכוח הזה, ששמו צה"ל. מניית-יסוד שלי נושאת את המיספר 44410. שילמתי עבורה ככמה כוסות של רם.

אני אוהב את צה"ל זה. ואני יודע אם זה עדיין אותו הצבא.

אותו חייל, שירה בחצר בית החולים

במדיונה

העם

נומי, נומי ישראל

כמה פעמים ביום בכל יום. ראה העולם את חיילי צה"ל יורים הורגים מתעללים מכים. רק הישראלים לא ראו.

ישראלית שחזרה השבוע מבריטניה היתה אחוזת-הלם.

כמשך שבוע שהתה בכירת בריי טניה. המש"ש פעמים ביום ראתה את החרשות בטלוויזיה הבריטית על ערוצי השונים.

בראש כל מהדורת-חדשות הופיעו כתבות על המתרחש בשטחים הכבד שים. היה רק חריג אחד: היום שבו טבעה המעבורת הפיליפינית, שדחקה את הריוזה מישראל מן המקום הראשון.

הכתבות שראתה לא היו הכתבות המופיעות בטלוויזיה הישראלית המ צונורת, ההולכת-בתלם. כל הכתבות — שיבעה ימים בשבוע, המש"ש פעמים ביום — הראו חיילים ישראליים המכים באכזריות ילדים, ארבעה-חמישה חיילים נגד ילד אחד, גוררים אותם על הארץ, משליכים

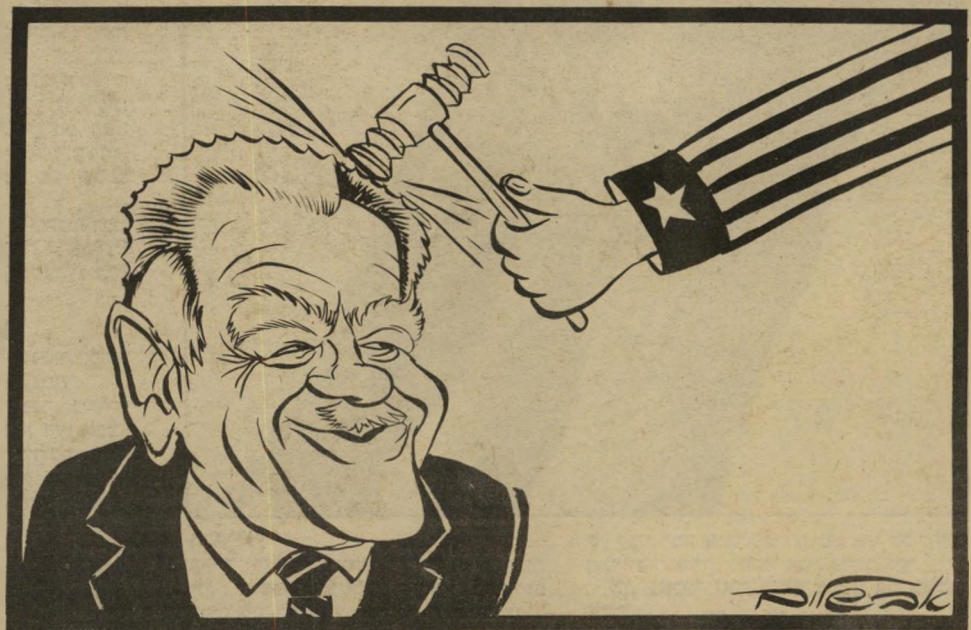
מביש יותר. אילו הסתכלו המתווכחים בראי, היו נתקפים כחילה. נושא הוויכוח היה מיספר ההרוגים. ח"כ מוחמד מיעארי קרא בכנסת רש"י מה של 29 הרוגים. הוא קיבל אותה מידי מרכזי-מחקר פלסטיניים בירוש"ל, לים, האוספים את המידע בגדה ובר צועה.

כעבור יומיים הגיבו שילטונותי הביטחון בתרועת-ניצחון: מיעארי שיי קר. בסך הכל הרג צה"ל 21 פלסטינים: הדוברים הרשמיים ומלחכי-הפינה שלהם פרצו בקריאות-שימחה. בזכותם וכה אחד פואר אליכרונז בפירסומת כבירה. צעיר זה נכלל ברשימת ההרוגים של מיעארי. מסתבר כי היתה זאת טעות: האיש נלקח לבית-החולים ושיבא, בגלל חומרת פציעתו. בעוד שהערבים סברו שמת, היה בטיפול.

משמעות העובדה הזאת: מישפחתו של האיש כלל לא ידעה שהוא חי וחשבה שמת. צה"ל נוהג לאסוף את גוויות ההרוגים הפלסטיניים ולהחזיק בהן, כדי להחזירן למישפחות, כעבור זמן, לשם קבורה סודית באי-שיוויליה, בלי נוכחות איש מלבד המישפחה הקרובה.

מוכן שהמישפחה לא ביקרה את בנה, כי לא ידעה שהוא חי ומאושפז בישראל.

עובדות מחרידות אלה עוררו אצל עיתונאי ישראל והדוברים הרשמיים גל של צהלה ושימחה. הם תפסו את

גינני אמריקאי

מיעארי כקלקלתו. מכול האימהות. שני הרוגים הופיעו ברשימת מיעארי בשמות כפולים. הרשימה גם כללה את ארבעת קורבנות תאונת-הרכבים, שנהרגו על-ידי סמיטריילר ישראלי בשרות צה"ל. תושבי עזה היו משוכנעים כי הנהג הישראלי גרם לתאונה בכוונה.

תאונה זו היא שגרמה להתלקחות השבועיים האחרונים. שניים מן ההרוגים ואחד הפצועים של התאונה היו תושבי מחנה-הפלטים ג'באלייה. הדיבר גרם למחרת היום לתסיסה בנתיי הספר לבנים ולבנות, השוכנים במרכז המחנה, זה לצד זה. הצבא, שחש בתסיסה, הקיף את כל בתי-הספר, וירה לתוכם רימוני גאז-מרמיע.

קולות-התנפץ של הרימונים בהילוו את המתנה. אמהות התלמידים, שחשבו כי יורים בילדיהן, נהרו בזרם אדיר למרכז המחנה. היתה התקולות, נוצרה הפגנה ספונטנית, נורקו אבנים. הצבא ירה והרג — וכך התחילה ההתלקחות, ששינתה את ההיסטוריה.

הוויכוח על מיספר ההרוגים — 29 מול 21, בלכר, מדגים היטב את ההתנוונות המוסרית שאלה היירדררו רבים בישראל, ובראשם כלייהתיקי שורת, שפירסמו בשמחה כה רבה את תצלומי, המת החי של מיעארי, שטפסו להם עליידי השילטונות.

המרי המת החי

ההורים לא ידעו שהוא חי וביכו את מותו. ועיתונאי ישראל צהלנו.

מעולם לא נערך בישראל ויכוח

פריצות לבתים

פא סיפרו על פריצות חיילים ומעצרים אלימים בלילות, תוך כדי מכות.

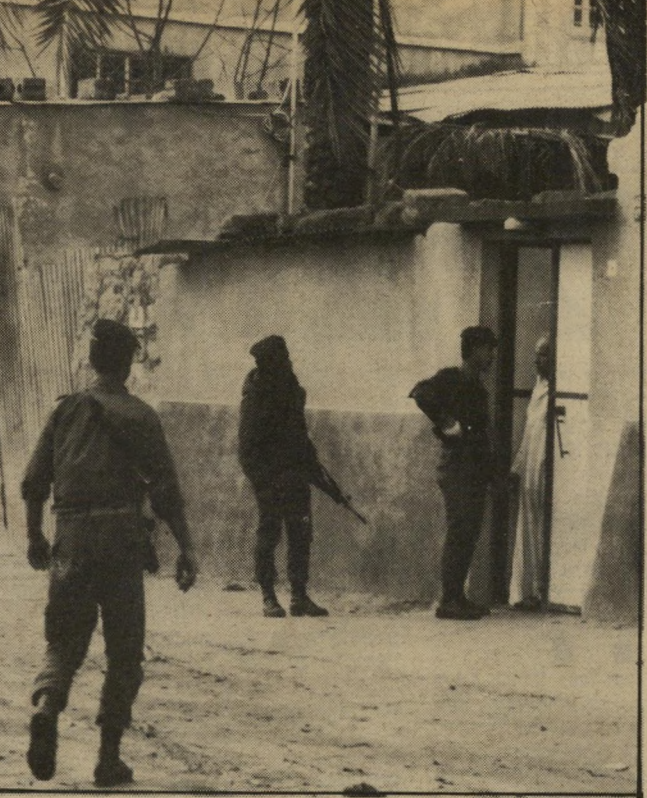
אשר הגענו בבוקר לעיר, החנינו את המכונית בעלת לוחית-הזה"ה הוי הישראלית במיגרש-החנייה של מישורדי אונ"א בכניסה לעזה. משם נלקחנו במכוניות עותיות למקומות ה שונים בעיר (ראה ראיון). במישורדי של פאזי אבורחמה, שהוא גם עוררדין וגם מנהיג פלסטיני ידוע, פגשנו שני עורכרידין צעירים, שהת נדכו לקחת אותנו לסיור בעיר. הם שבי תו באותו היום והיו פנויים.

אחרי הביקור המאלף בבית-המיש פט נסענו לבית-החולים שיפא שבועזה. זהו בית-חולים גדול, הגדול שברצועה. קבוצת הבניינים של בית-החולים מוקפת בחומה גבוהה, ובה קבועים שערים מברזל. השערים היו סגורים, ורק שערי

עזה מלקקת את פצעייה. שקט לפני הסערה הבאה. ובינתיים מתגלים פרטים מחרידים. ענת סרגוסטי מדווחת

הכניסה הראשי היה פתוח באותו היום, ועליו שמרו חיילי גיבעתי, בעלי הכומ"תות הסגולות. בבית-החולים הוא, אומנם, תיאורו של המקום, אך אין בו תנאים סניטריים מי-נימליים לחולים. הרצפות מזוהמות, לחולים אין פיגמות, אין חימום כחדר רים והכל נראה כאילו זו אכסניה מוזי נחת ומלוכלכת. אין תקציב, והשילי טונות סירבו לאפשר את בנייתו של בית-חולים חוש, מודרני, שנמצא לו מימון בחו"ל.

בבית-החולים שמענו עדויות מועד עות של חולים על מעלליהם של חיילי צה"ל בתוך בית-החולים עצמן. כל העדויות תייחסו ליום השישי לפני שבועיים, ה-18 ברצמבר. סיפר טלאל ג'מאל אל-ספדי, בן 38, אב לשמונה ילדים, משכונת נאצר בעי זה: "לבית שלי בת ה-8 היו כאבי-בטן, ולקחתי אותה לחדר-המיון. ישבת ליד חדר-הרנטגן, ואו באו בערך 20 חיילים עם אלות, והתחילו להרכיב לכולם על הראש. הם היכו אותי גם כידיים וברגי ליים, שברו לי את הרגל ואת היד ושתי

חיילי צה"ל נכנסים לביתו של תושב עזה באמצע היום. פצועים בבית-החולים שי-פא סיפרו על פריצות חיילים ומעצרים אלימים בלילות, תוך כדי מכות.

החזירו אותם פצועים

במיטה לידו שכב כחור בן 21, נשוי, אב לבת, שאשתו בהריון. באותו היום השישי בא עם אשתו ההרה לטיפול. סיפורו: "רציתי לחזור הביתה, ואז

בריוק הצבא נכנס. היו שם כמה צעירים פלסטיניים שפניהם מכוסות, והם אמרו לי לברוח משם. "פחדתי שירחפו את אשתי ויזיקו לה, אז נשארתי לידה. היא יצאה מדלת אחת ואני מהדלת השניה והתחלתי לברוח. תפס אותי חייל והתחיל להרכיב לי. אחריכך העבירו אותי למחנה-המי עצר אונצאר 2, ושם המשיכו להרכיב לי ולעוד אנשים שהיו איתי. למרות שה יינו פצועים, הם המשיכו להכות אותנו. "הם העמידו אותנו בגושם, היינו בערך 40 איש. היה קר מאוד. בשעה 1 בלילה הם החזירו אותנו לבית-החולים, ומאו אני כאן. יש לי חתך ביד, ומשום שלא טיפלו בוה כמה שעות, אי-אפשר היה לתפור את זה, כי זה מלא זיהום. יש לי גם שבר ביד ימין, ויש לי מכות ותפרים בראש. "אני לא יודע מה יהיה איתי. לקחו לי את תעודת-הזהות". ופצוע אחר, עלם איכראהים טאלה, שנפגע גם הוא בבית-החולים, סיפר: "במיסגרים ביקשו לבוא ולתרום דם